

Laat je meevoeren
door de roep van

DE
SIRENEN

ROMAN

Bestsellerauteur van
De Weyward-vrouwen

EMILIA HART

Emilia Hart

De sirenen

Vertaald door Els van Enkevort

UITGEVERIJ MOZAÏEK – UTRECHT

Vertaling: Els van Enckevort

Ontwerp omslag: ontworpen door Jen Edwards en bewerkt door
Margo Togni

Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 239 6283 0

ISBN 978 90 239 6284 7 (e-book)

NUR 302

www.uitgeverijmozaiek.nl

Oorspronkelijk uitgegeven door St. Martin's Press, New York,
Verenigde Staten, onder de titel *The Sirens*.

© 2025 by Emilia Hart

© 2025 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet
toegestaan.

Uitgeverij Mozaïek vindt het belangrijk om op milieuvriendelijk
papier en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.
Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom
gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie
niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor Katie, de inspiratiebron voor deze roman
en voor Jack, die geloofde dat ik hem kon schrijven

The Ocean has its silent caves

Nathaniel Hawthorne, 'The Ocean'

Historische achtergrond

In 1788 landde een vloot van elf Britse schepen op een kust ruim zestienduizend kilometer van Engeland verwijderd. De schepen vervoerden veroordeelden voor wie in het overbelaste Britse gevangenisstelsel geen plek meer was. Een aanzienlijke minderheid kwam uit Ierland, dat al eeuwenlang onder Brits koloniaal bewind stond. De bannelingen werden aan het werk gezet om een nieuwe strafkolonie te vormen, genaamd New South Wales. In de tachtig jaar daarna verscheepte de Britse overheid duizenden veroordeelden naar New South Wales en de nabijgelegen koloniën (zoals ze destijds werden genoemd) Van Diemensland, Brisbane en de kolonie aan de rivier de Swan. In 1901 verenigden deze en enkele andere omliggende koloniën zich tot Australië.

Voor de komst van bovengenoemde schepen werd het land al tienduizenden jaren lang bewoond door de *First Australians*, de Aborigines en de Torres Strait Islanders. Naar schatting werden er vóór 1788 op het continent meer dan tweehonderdvijftig talen gesproken, die een afspiegeling vormden van de verschillende stammen en culturen. De Britse invasie verwoestte de cultuur van de inheemse volkeren. Hun land werd afgepakt en velen verloren hun leven als gevolg van geweld door de kolonisator en geïmporteerde ziektes. Na 1788 hadden de Aborigines, of de First Nation People, zoals ze zichzelf nu noemen, te maken met racistisch beleid dat erop gericht

was hen te 'assimileren' in de witte Australische samenleving, oftewel een poging om hen niet alleen te beroven van hun land, maar ook van hun taal en cultuur. De gevolgen van dat beleid zijn tot op de dag van vandaag voelbaar.

Een pijnlijke erfenis, en het is niet aan mij om daarover te schrijven. Net zo min als over de volharding waarmee de First Nation People vechten voor behoud van hun taal en cultuur en hun verbondenheid met het land. Ik raad iedereen aan om hun verhalen te lezen, bijvoorbeeld via het Australian Institute of Aboriginal and Torres Strait Islander Studies (aiatsis.gov.au.)

Plaats van handeling

Comber Bay is een fictieve plaats en is gebaseerd op dierbare herinneringen aan familiebijeenkomsten in Batemans Bay, aan de zuidkust van New South Wales. Graag wil ik mijn erkentelijkheid betuigen aan het Walbunjavolk, de Traditionele Beheerders van het land, en tevens wil ik mijn respect betonen aan de Ouderen uit zowel het heden als het verleden.

DEEL EEN

Proloog

Ze ademt mee in het ritme van de zee.

In.

De golven beuken tegen de rotsen, dringen schuimend door de mond van de grot. Ijskoud op haar tenen, haar trillende dijen.

Uit.

Zuigend trekt het getij zich terug, laat offers achter. Een glanzend touw van zeewier. Stukjes schelp, zilvergrijs als bot.

Ze knarsetandt, maar de pijn doorklieft haar – zuiver en weerzinwekkend tegelijk – en haar volgende uitademing is een gil.

Een laatste wee, haar kreet wordt opgeslokt door de donderende golven. Ze weet dat ze veilig is in haar donkere grot, met zijn gladde rotsen en het gestage gedruppel van zout. Maar de zee is hongerig en moet worden gevoed.

Bevend steekt ze een hand tussen haar benen, voelt de schedel van de baby in zijn bloederige omhulsel.

Nu.

Ze stroopt haar jurk op, propt de stof in haar mond en bijt zo hard mogelijk terwijl haar lichaam zich schrap zet. Een laatste perswee en ze schreeuwt het uit, terwijl haar lichaam zich opent totdat het volkomen leeg is, volkomen op, en het kind in haar armen ligt. Ze raakt de kleine zeesterren-

handjes aan, de halfgesloten oogjes, de lipjes, roze als schelpjes.

Ze gunt zichzelf dit ene, kostbare moment. Dan staat ze op, bevend, haar kind mummelend aan haar borst.

Onder de ingang van haar grot kolkt de zee over de rotsen, wachtend.

1

Lucy

*Maandag, 11 februari 2019
Hamilton Hume University
Broken Hill, NSW
Australië
Negenhonderd kilometer landinwaarts*

Het is de schreeuw die haar wakker maakt.

De kamer ruikt naar schimmel en slaap. Ze voelt een heftig kloppende ader, de weke delen van een keel. Vingernagels die klauwen naar haar handen.

Tussen de lamellen van de jaloezieën door valt grijs ochtendlicht naar binnen en Lucy ziet onder zich Ben, zijn ogen glanzen van angst. In zijn linkeroog is een bloedvat gesprongen, dat een rode ster vormt. Strompelend loopt ze weg bij het bed.

‘Lucy,’ stamelt hij, met één hand reikend naar zijn hals. ‘Wat in...?’

De woorden verlaten moeizaam zijn mond, zijn stem klinkt gesmoord.

Gewurgd. Haar handen rond zijn keel, zijn uitpuilende ogen.

Ze was bezig hem te wurgen.

Hij gaat rechtop zitten, knipt een lamp aan. Als een dier deinst ze ervoor terug. Buiten in de gang is beweging. Een klop op de deur.

‘Ben? Alles goed? Ik dacht dat ik iets hoorde...’

Langzaam komt ze in beweging, alsof ze door water loopt. Haar hart bonkt in haar keel. Er wordt nog een keer geklopt, harder nu. Ben hoest. Roept om hulp.

De deur drukt in haar rug. Met bezwete handen grijpt ze de deurknop, gebruikt hem om overeind te blijven. De deur is al van slot, de gebroken veiligheidsketting bungelt zachtjes. Ze trekt hem open, wringt zich langs Nick, Bens kamergenoot, en rent door de gang de trap op naar haar eigen kamer.

Eenmaal binnen gaat ze met haar rug tegen de deur staan en snakkend naar adem probeert ze te begrijpen wat er zojuist is gebeurd. Haar kamer is opgeruimd, net als altijd, haar boeken liggen in keurige stapels op haar bureau en haar nachtkastje. Maar haar beddengoed is verkreukeld en verspreidt een muffe geur. Haar lakens voelen klam, alsof ze doordrongen zijn met haar zweet.

Ze probeert zich te herinneren wat er die avond is gebeurd. Omdat ze niet naar de kantine wilde, had ze het avondeten overgeslagen en haar opspelende maag gekalmeerd met gemerberthee in haar favoriete mok, die ze van thuis had meegenomen. Daarna had ze een podcast gestart en zich klaargemaakt om vroeg naar bed te gaan in de hoop dat de gedachte aan Ben en wat hij had gedaan zou vervagen.

Ze herinnert zich dat ze had gedroomd: koud water dat likte aan haar huid, stenen die in haar voeten prikten, tegen haar schedel drukten. De hete adem van een man tegen haar gezicht, zijn vingers die groeven in haar vlees – angst, gecombineerd met de wanhopige behoefte om te vechten, te overleven.

En toen schrok ze wakker en zat ze schrijlings op Bens borst met haar handen stevig om zijn keel geklemd. Ze rilt van afschuw, haar vingertoppen en lippen worden gevoelloos.

Ze had geslapwandeld. Iets wat ze nog nooit, niet één keer in haar leven, had gedaan.

Ze kijkt naar haar handen, naar hoe ze trillen. Had ze Ben echt pijn willen doen, hem misschien zelfs willen doden, vanwege wat hij haar had aangedaan? Of was het een droom geweest, die nog steeds als een vieze smaak in haar mond hing, de knagende angst, een oerbehoefte om te vechten, te overleven?

Het was alsof een limbisch deel van haar hersenen haar naar zijn kamer had gestuurd, een marionet, gemanipuleerd door zijn meester.

Paniekerig ziet ze dat de zon inmiddels is opgekomen en de lucht roze kleurt. Op de binnenplaats beweegt iets, een donkere schim: een uniform met reflecterende letters. Een campusbeveiliger. Ben, of zijn kamergenoot, moet hem hebben gebeld nadat zij is weggevlucht.

Ze stelt zich voor wat hij zal zeggen: *Ik werd wakker en ze had haar handen rond mijn keel – ze probeerde me te vermoorden.* Haar gedachten schieten alle kanten op, ze probeert vergeefs haar ademhaling onder controle te krijgen. De paniek wordt heviger, gloeit als een afgrijselijk vuur in haar bloed.

Er zal ongetwijfeld een onderzoek komen. Ze zal geschorst worden, misschien wel voor altijd. O nee, zouden ze de politie inschakelen, de echte politie? Zou ze gearresteerd worden, aangeklaagd wegens mishandeling?

Alles waar ze zo naar heeft verlangd, zo hard voor heeft gewerkt, weg. Ze ziet Ben voor zich: de blauwe plekken rond zijn keel, de afdruk van haar nagels in zijn vlees. Dat heeft *zij* gedaan. Zelfs als ze het zich niet herinnert, zelfs als ze niet eens wakker was.

Maar wie zou haar geloven, vooral na wat er is gebeurd?

Ze hebben immers al zijn kant gekozen.

Zweet parelt in haar oksels, de behoefte om te vluchten wordt sterker.

Maar waar kan ze heen? Ze kan niet naar huis, naar haar

ouders. Dat zou betekenen dat zij, Lucy, hun brave dochter, hun zou moeten vertellen dat ze iemand heeft aangevallen. En, erger nog, hun moet vertellen *waarom* ze dat heeft gedaan, wat Ben haar had aangedaan. Nee, dat was onmogelijk. Maar naar wie dan? Wie kan haar helpen, haar onderdak bieden, terwijl zij uitzoekt wat ze moet doen, hoe alles weer op een rijtje te krijgen?

Opeens weet ze het antwoord. Snel kleedt ze zich om, zoekt in haar kast naar een weekendtas. Ondergoed, kleren. Vochtige doekjes. Vochtinbrengende crème. Laptop. Laptopoplader. Een schrijfblok. Met trillende handen pakt ze alles in.

Uit de lade van haar bureau pakt ze een verkreukelde Ansichtkaart en ze gaat met een vinger over het adres dat op de achterkant staat gekrabbeld.

Cliff House, 1 Malua Street, Comber Bay.

Er is maar één plek waar ze heen kan, één iemand die het misschien begrijpt.

De weg strekt zich eindeloos voor haar uit, versmelt met de horizon. Om haar heen niets dan leeg land met dor struikgewas. Uit een verschrompelde boom vliegen grauwe correla's op, kaketoës, haar moeders lievelingsvogels.

Er zijn geen andere auto's. Ze is alleen.

Ze reikt naar de passagiersstoel voor haar iPhone, klemt hem tussen haar bovenbenen en belt haar zus. Na een paar keer overgaan – Lucy houdt haar adem in tijdens de stiltes – klinkt het bekende geluid.

'Jess?' zegt ze zonder de hoop uit haar stem te kunnen weren. Maar dan klinkt de vooraf opgenomen stem van haar zus helder en duidelijk in haar oor.

'Hoi, Jess Martin hier. Ik kan op dit moment de telefoon niet opnemen...'

'Verdorie,' fluistert Lucy en ze hangt op.

Haar ogen schieten vol tranen en vertroebelen het zicht op de weg.

Er is ongetwijfeld niets aan de hand. Jess zal uiteindelijk heus wel opnemen en weten hoe ze haar moet helpen.

Toch?

Nooit zullen
hun stemmen
vergaan

EEN MEESLEPENDE ROMAN DIE DE
KRACHT VAN VROUWEN, DE MAGIE VAN
DE NATUUR EN HET ONGRIJPBARE LOT
ADEMBENEMEND VERWEEFT.

UITGEVERIJ
MOZAÏEK

www.uitgeverijmozaiek.nl

NUR 302

